

uden paa Vilkaar, at Staten forrentede og afdrog Beløbene dertil. Da Kommissionen i sin Indberetning til Ministeriet foreslog noget andet og foreslog det, som Byernes Kommunalbestyrelser i Fællesskab vare gaaede ind paa, maatte enhver Regering sige sig selv, at det vilde blive meget dyrere for Statskassen efter de nye Overenskomster end efter de gamle. Og det vilde jo dog have været højst besynderligt, om den forrige Forsvarsminister ikke havde givet sig til at regne over eller spørge sine sagkyndige, hvad det vilde sige at opføre Bataillonskaserner i hver af de paagældende Byer, eller i det mindste havde gjort sig en Forestilling om, hvad det vilde koste blot i den ene By. Sagen var jo den, at før Valget den 20. Maj havde Regeringen faaet Indberetning om, at ikke mindre end 3 Byraad vilde tiltræde de Overenskomster, som Ministeriet havde bemyndiget Kommissionen til at forhandle om; derfor synes det mig højst besynderligt, at ikke et eneste Medlem af Regeringen, hverken Konseilspræsidenten eller hans Forsvarsminister, gjorde sig den Ulejlighed at undersøge, hvad det kostede blot i een By. (Zahle: Forsvarsministeren spurgte jo samme Dag!) Hvad for noget? (Zahle: Han spurgte samme Dag, de tre Overenskomster var der!) Han kunde let, før han gik videre med Forhandlingerne, og før han overhovedet gik ind paa at bemyndige Kommissionen til at forhandle paa det Grundlag, have faaet at vide, hvad det nye Grundlag finansielt førte til. Det ærede Medlem er jo Sagfører; det vilde være mærkeligt, om han, hvis han tænkte paa at købe en Ejendom og sagde til en Kommissionær: paa de og de Vilkaar vil jeg have en Ejendom, spørg efter, om jeg kan faa den paa de Vilkaar, saa ikke havde beregnet, hvor dyrt det vilde blive. Derfor synes jeg, det var lovlig sent, at den forrige Regering gav sig til at regne ud, hvad de finansielle Følger af denne Sag vilde blive, og mærkeligt, at den ikke gjorde det, førend den sendte en Kommission ud at forhandle paa det nye Grundlag. Den skyldte sig selv og Statskassen at undersøge, hvad der sandsynligvis vilde blive Følgen i økonomisk Henseende, men det have de Herrer ikke gjort.

Saa spurgte det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) mig, hvorledes jeg stillede mig i Fremtiden til Forsvarssagen; han spurgte mig, om jeg, naar det, som nu en Gang er bevilget, var færdigt, vilde fortsætte med Hensyn til de fremskudte

Forter o. s. v. Jeg respekterer den Ordning, som vi nu have. Jeg har som Forsvarsminister at udføre de Love, som en Gang ere vedtagne, og hele det Forlig, som er sluttet om Forsvarslovene, respekterer jeg og lader Fremtiden sørge for sig selv. Før 1922 skal der ikke ske nogen Forandring, og indtil den Tid er det Regeringens Pligt at udføre de Love, vi have vedtaget, og i saa Henseende har jeg ingen Fremtidsplaner og bygger ikke noget paa, hvad Fremtiden i saa Henseende vil føre med sig.

Med Hensyn ellers til selve Sagen have vi jo diskuteret den saa tidt, at der ikke er Anledning til at fortsætte Diskussionen videre, allermindst med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der nu 3 Gange i Rad har gentaget de samme Paastande. (Afbrydelse af Sabroe). Ja, der er kun ganske faa Variationer. Det ærede Medlem, der jo selv kan variere, vil sikkert indrømme, at hans Meningsfælle ikke har fundet paa meget nyt. Det eneste, han har sagt af nyt, er, at de Herrer paa alle Stadier have bekæmpet denne Sag, men det behøvede han ikke at sige, det er en Kendsgerning. Alt det øvrige, baade om hvor godt Soldaterne have det i de gamle Kvarterer, og hvor daarligt de ville faa det i de nye Kvarterer, hvor meget Kaserner ere at foretrække for Indkvartering hos Borgerne, have vi jo hørt før. Jeg er enig i, at Kaserneindkvartering er den bedste, og jeg tror ogsaa, at vi skulle faa en Del i den Retning. Ganske vist ikke Kaserner, som de forrige Overenskomster gik ud paa, men jeg tror, at baade private og maaske ogsaa Kommunerne ville opføre Kaserner til Indkvartering af Kompagnier, og derigennem vil man i alt væsentligt faa en Indkvarteringsmaade, som er fyldestgørende. (K. M. Klausen: Kan man ikke bruge Polakkasernerne?). Jeg ved ikke af, at der er Polakkaserner til Raadighed i de Byer, der her er Tale om. Det ærede Medlems Fantasi løber løbsk. Han vil sige en Vittighed her, men det forekommer mig, at den falder lidt død til Jorden. Her er der Tale om Kommunernes Pligt, og de ville, naar denne Lov vedtages, faa den Pligt at indkvartere det Mandskab, der skal indkvarteres her paa Sjælland. Hele denne Ordning vil gaa ganske glat, saa vidt jeg kan skønne. Det ærede Medlem skal ikke sørge i saa Henseende. Men mærkeligt er det, at hvordan man end tager paa denne Sag, bekæmper det ærede Medlem den. Da der var Tale om store